

Henemetamon Hatsepszut

férfiak ondójából ragasztottam össze
a kőtömböket a piramisomhoz
én, Henemetamon Hatsepszut,
sorba állítottam a templom előtt a nőket
fejték csak fejték kifelé a kötőanyagot
és vödörrel hordták el
a kiválasztott százezer alól
mint száraz madártoll
szállt az ondópernye a sivatagban
Dzsészer-Dzsészerun kis kává
Szenenmut mobilján a fotók
százezermilliárd gyermekem
őríz

I. Hentkauesz

elkínzott
hófehér női mellek
a szögletes ugráló érhálózat
beleíródik a bőr alatti
senkiföldjébe
a megáradt medrek
geológiája
a kanyarulatokon erőszakos szájak
protézise
egy hadsereget neveltek föl

Szahaenré Jakbim

a laptop előtt ülve
az utolsó lehetősége az maradt
hogy a kés hegyével hosszanti irányban
felvágta karján az egyik eret
és a vért ráengedte a billentyűzetre

a wifi halovány kis fénye
újra lüktetni kezdett
és a net száguldott
fénysebességgel
töltötte le a fájlokat

aztán már nem volt kinek
a kéz élettelenül hevert
a szem halálhártyája
még tükrözte
az elért adatmennyiséget
de az ujjak rángatózó mozgása
már csak az asztallap szürkemárvány
felületén keresett információt

és a homok
a szilícium tükrében
miniatűr lovasok száguldottak
kivont karddal
az eldobált elektronika
érzékeny hullahegyei fölött

Hamudi

Jahmesz a fejedből
kiesett egy szög
sasszög
vörös szárnyal
egy napig tépték le
a talpam a lábamról
és újabb egy napig
halálos lassúsággal
emelték ki
a térdkalácsot
és ízületenként
az ujjaimat
mint filmet néztem
az ájulás mögül
végül
megfojtottak a
nyöszörgő fiam
felnyitott hasából
letekert belet
tömték a számba

■ **Németh Zoltán** (1970) költő, irodalomtörténész, a Varsói Egyetem tanára. Legutóbbi verseskötetei: *Kunstkamera* (2014), *Állati férj* (2016), *Tektonika* (2021).

A szerző a versek megírása idején a szlovákiai Kultminor ösztöndíjában részesült.